

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

**Dissertatio Inavgvralis Medica Sistens Paradoxa Medica
Secvli XVIII. Paene Affecti**

Langenbeck, Conrad Johann Martin

Ienae, 1798

VD18 12442488

Vorwort

urn:nbn:de:gbv:45:1-8175

PRAEFAMEN.

Seculum XVIII. quo vivimus, paene adfectum et consummatum est, funestissimi belli strepitu, hominum caede ac clade flebili, populorum rapinis et praedationibus, terrarum vastationibus, rerum novarum studio, opinionum commentis, internecino regum nobiliumque odio, rerum publicarum excidio, aliarum conuersione, novarum fundatione, iuris gentium recepti, legum auitarum auctoritatisque regalis abolitione, ciuibus longe tristissimum, postgenitis in aeuum memorabile. Populis aliis data est libertas, fraternitas et aequalitas, aliis libertas in perpetuum erepta, seruitus reddita, etiam commendata impensius humanitas, scripta sunt iura hominum noua, deleta priuilegia, reddita et resumta aurea poetarum secula. Ecquid nobis maius et praestabilius ad veram felicitatem stabiliendam et firmandam superiorum voluntate dari porrigique poterat? Credimus dictis, assentimus

A

specio-

speciosis et probabilibus argumentis, fallimur callidis
 verborum lenociniis, quaerimus noua bona, perdimus
 vetera, sed bene parta cupiditate habendi: Accidit nobis,
 quod cani in fabula. Redit nouus rerum et opinionum
 ordo: Exiit deus feliciter! Iurgia iactant eruditi, nouas
 cogitandi, credendi viuendique regulas scribunt, aliter
 sentientes alto spernunt supercilio, lucem tenebris obii-
 ciunt, inuitis obtrudunt. Utinam lux oblata semper be-
 nigna sit, vitae beatae apta, iniquitate sceleribusque li-
 bera!

Neque vero medici torpent ac dormiunt, cum talis
 tantaque lux vniuerso mundo affulgeat. Facti sunt in-
 telligentiores et perspicaciores scilicet! Posito praeiudi-
 cio, spretis maiorum patrumque opinionibus, vtuntur
 libertate sentiendi, docendi et scribendi reddita, more
 theologorum missos faciunt libros symbolicos, quos
 scripsit antiquitas, rumpunt vincula, excutiunt iuga im-
 posita, sibi sapiunt, sibi plaudunt scilicet. Haec demum
 est vera libertas, sub finem seculi reuocata et omnibus
 restituta! Non pendemus amplius ab ore magistrorum
 vetera somnia et deliria profitentium, nullius auctoritati
 adfurgimus, neminem veremur: Non datur codex do-
 ctrinae medicae omnibus scriptus seculis. Scribit huma-
 no corpori leges secundum affinitatem et mixturam che-
 micus,

micus, appellat alius organifmum, alius vim nervorum
et vitae, negat iterum alius, reiicit et damnat pathologus
nouis vetera nomina, materiam peccantem, acrimoniam,
errorem, metaftafin, crifin et ipfa naturae molimina:
Abfurda funt fomnia ilicet! Redit ergo nouus cauffarum
morbificarum et ipfius medicinae ordo, noua traditur
pathologia fub auctore BRVNONE atque adfeclis ftrenuis,
WEIKARDO, FRANK, RÖSCHLAUB cet. Iam facillima pra-
xis eft, adftricta quafique alligata foli debilitati directae
et indirectae, methodus ergo medendi inuenta in perpe-
tuum eft certiffima. Morbi funt fthenici et afthenici,
ergo remedia fine labore multo in promptu funt. Denta
caligine, reddita caecis medicis poft multos variosque
errores vera curandi ratio eft, fed etiam data multiplex
rixandi difputandique materia. Quid ergo mirum, fi
ego, ad metam artis medicae delatus, dubius haeream,
vt HERCVLES in biuio pofitus, et anceps nesciam, quid in
medicina theoretica certum fit, quid in practica fequen-
dum et adhibendum effe videatur? Acriter difceptant
medici veterani, et adhuc fub iudice lis eft. Liceat ergo
mihi, fummos in medicina vtraque honores ambiendi,
ex inftituto maiorum eligere materiam et viribus, et
tempori aptam, liceat fcribere *paradoxa medica*, eoque
nomine comprehendere, quae nuper in medicina noue
dicta et fcripta funt, aliis plaudentibus, aliis refraganti-

bus et confutantibus. Certe mihi haec videntur ita esse comparata, vt, vtra in parte sit veritas, nondum definire possimus. Infunt multa, quae probabiliter et ingeniose dicta censeas, vera et omni exceptione maiora minime.

I. ORGANVM ANIMI.

Peruetus est philosophorum dissensio et varia disputatio, dentur animi hominum, nec ne, materiae expertes et immortales sint, an fluxi et cum morte corporis perituri, et quot capita, tot opinionum commenta litteris prodita sunt. SOCRATES in Phaedone probabilem esse animorum perennitatem statuit, perhorreicendum videri interitum. Recreat CATONEM *) senem cogitatio immortalitatis, neque persuasionem suauissimam animos hominum immortales esse sibi extorqueri a philosophis voluit. Inest cuique bono talis futuri praesensio, quae hominem sperare post fata iubet praemia vitae bene actae sceleribusque purae. At vero non defuerunt inde a prisca aetate philosophi et medici, qui animum nec simplicem esse, sed materiae participem, eum ergo cum corporis morte extinguí et interire posse contenderent, vti argumentis speciosis et pro-

*) Cic. De Senect. c. 23.